

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 14ης Σεπτεμβρίου 2005*

Στην υπόθεση T-140/04,

Adviesbureau Ehcon BV, με έδρα το Reeuwijk (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη
από τον M. Goedkoop, δικηγόρο,

ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους L. Pargala
και E. Manhaene, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημίωσης με την οποία ζητείται η
αποκατάσταση της ζημίας που φέρεται ότι υπέστη η ενάγουσα λόγω της
απορρίψης της προσφοράς της στην πρόσκληση υποβολής προσφορών που
δημοσιεύθηκε στις 10 Αυγούστου 1996 (ΕΕ C 232, σ. 35), για υπηρεσίες σχετικές με
την οδηγία 80/778/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1980, περί της ποιότητας
του πόσιμου νερού (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 255),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, την V. Tiili και τον O. Czúcz, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Στις 10 Αυγούστου 1996, η Επιτροπή δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (ΕΕ C 232, σ. 35) πρόσκληση για την υποβολή προσφορών για υπηρεσίες σχετικές με την οδηγία 80/778/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1980, περί της ποιότητας του πόσιμου νερού (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 255) (στο εξής: υποβολή προσφορών). Η διαδικασία έπρεπε να καταλήξει στη σύναψη μιας αρχικής συμβάσεως διάρκειας ενός έτους, με δυνατότητα παρατάσεως για περίοδο δύο ετών εφόσον ο παρέχων τις υπηρεσίες εκπλήρωνε πολύ ικανοποιητικά τις υποχρεώσεις του. Η σύμβαση είχε ως αντικείμενο την παροχή τεχνικής και επιστημονικής υποστηρίξεως στην ομάδα «Πόσιμο νερό» της διοικητικής μονάδας «Προστασία του νερού, διατήρηση των εδαφών και γεωργία» της Γενικής Διευθύνσεως «Περιβάλλον, πυρηνική ασφάλεια και πολιτική προστασία» στο πλαίσιο της προτάσεως προς αναθεώρηση της προαναφερόμενης οδηγίας.

- 2 Η διαδικασία υποβολής προσφορών, σύμφωνα με το τεχνικό της παράρτημα, έπρεπε να διεξαχθεί σε δύο φάσεις.
- 3 Η πρώτη φάση συνίστατο στην επιλογή των διαγωνιζομένων που πληρούσαν τα ακόλουθα κριτήρια:
- να πρόκειται για φυσικό ή νομικό πρόσωπο και να παρέχει τη σχετική απόδειξη μέσω εγγράφων περί καταχωρίσεως ή αριθμού επισήμων μητρώων·
 - να παρέχει την απόδειξη της χρηματοοικονομικής καταστάσεως με δηλώσεις προερχόμενες από τράπεζες και/ή την υποβολή ισολογισμών ή αποσπασμάτων ισολογισμών·
 - να παρέχει την απόδειξη της αναγκαίας πείρας στον τομέα της έρευνας για το νερό με βάση τα προσόντα του, παραπομπή σε προγενέστερες εργασίες του και τη σύνθεση της προτεινόμενης ομάδας, περιλαμβανομένων των βιογραφικών σημειωμάτων·
 - να διαθέτει το αναγκαίο δίκτυο για να καλύψει όλα τα κράτη μέλη της Ενώσεως.
- 4 Στο τέλος της δεύτερης φάσεως, η σύμβαση ανατέθηκε, μεταξύ των διαγωνιζομένων οι οποίοι είχαν επιλεγεί προηγουμένως, βάσει των εξής κριτηρίων:
- παρουσίαση, σαφήνεια και ποιότητα της προσφοράς·

— συνείδηση και κατανόηση των τεχνικών απαιτήσεων της εργασίας (απόδειξη της αναγκαίας πείρας στον επιστημονικό τομέα του νερού βάσει των προσόντων, της παραπομπής σε προγενέστερες εργασίες και την σύνθεση της προτεινόμενης ομάδας, περιλαμβανομένων των βιογραφικών σημειωμάτων).

— τιμή της προσφοράς.

5 Η ενάγουσα υπέβαλε την προσφορά της τον Σεπτέμβριο του 1996.

6 Με έγγραφο της 7ης Ιανουαρίου 1997, η Επιτροπή πληροφόρησε την ενάγουσα ότι η προσφορά της δεν είχε επιλεγεί.

7 Με έγγραφα της 13ης και 31ης Ιανουαρίου 1997 και της 15ης Φεβρουαρίου 1997, η ενάγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της αναφέρει τους λόγους απορρίψεως της προσφοράς της.

8 Με έγγραφο της 13ης Μαρτίου 1997, η Επιτροπή απάντησε στο αίτημα αυτό αναφέροντας ότι η προσφορά της ενάγουσας είχε απορριφθεί επειδή η ενάγουσα δεν διέθετε την αναγκαία πείρα στον τομέα της έρευνας για το νερό, προϋπόθεση απαιτούμενη από το τεχνικό παράρτημα, προσθέτοντας ότι η Επιτροπή αναζητούσε διαγωνιζόμενους οι οποίοι διέθεταν πείρα στον τομέα της έρευνας, της ανάπτυξης και της δημιουργίας εξοπλισμού για την επεξεργασία του νερού. Επιπλέον, μολονότι ο παράγων αυτός δεν ήταν αποφασιστικός, η ενάγουσα είχε μικρή μόνο γνώση και κάλυψη της Ενώσεως στο σύνολό της.

- 9 Με έγγραφο της 20ής Μαρτίου 1997, η ενάγουσα ανέφερε στην Επιτροπή, αφενός, ότι από την παρασχεθείσα τεκμηρίωση προέκυπτε ότι αυτή διέθετε ακριβώς μεγάλη πείρα στον τομέα της έρευνας για το νερό και των συστημάτων καθαρισμού του πόσιμου νερού και, αφετέρου, ότι η πείρα στον τομέα της έρευνας, της ανάπτυξης και της δημιουργίας εξοπλισμών για την επεξεργασία του νερού δεν περιλαμβανόταν στα κριτήρια που μνημονεύονταν στο τεχνικό παράρτημα.
- 10 Με έγγραφο της 10ης Απριλίου 1997, η Επιτροπή ανέφερε στην ενάγουσα ότι η φράση «αναγκαία πείρα στον τομέα της έρευνας για το νερό» έπρεπε να νοηθεί ότι συνεπάγεται πείρα στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμών για την επεξεργασία του νερού. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ανέμενε από τους διαγωνιζομένους να συμπληρώσουν την πείρα που διέθετε ήδη το προσωπικό της στον τομέα της διαχειρίσεως και της κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με το νερό, ειδικότερα στον τομέα των τεχνικών και οικονομικών επιπτώσεων των προτύπων που αυτή πρότεινε για ορισμένες χημικές ουσίες καθώς και στον τομέα της δημιουργίας και της λειτουργίας εξοπλισμών επεξεργασίας του νερού. Επιπλέον, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι η προσφορά της ενάγουσας υστερούσε όσον αφορά το κριτήριο σχετικά με τη γνώση και την κάλυψη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.
- 11 Κατά τη διάρκεια του έτους 1997, η ενάγουσα υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Η καταγγελία αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1997. Με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1997 και της 20ής Φεβρουαρίου 1998, η ενάγουσα ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να αναθεωρήσει τη θέση του. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε στις 24 Μαρτίου 1998. Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1998 και της 12ης Ιανουαρίου 1999, η ενάγουσα ζήτησε εκ νέου από τον Διαμεσολαβητή να αναθεωρήσει τη θέση του. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε στις 6 Μαΐου 1999.
- 12 Με έγγραφο της 20ής Σεπτεμβρίου 1999, η ενάγουσα απευθύνθηκε στον Πρόεδρο της Επιτροπής ζητώντας αποκατάσταση της ζημίας που διατείνεται ότι υπέστη και ζήτησε να έχει πρόσβαση στα έγγραφα της υποβολής προσφορών. Οι αιτήσεις αυτές απορρίφθηκαν με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 2000.

- 13 Αφού πέτυχε να εξασφαλίσει με δικά της μέσα την προσφορά ενός από τους διαγωνιζομένους, της εταιρίας EDC, της οποίας η προσφορά έγινε δεκτή μετά την πρώτη φάση και η οποία δεν δικαιολογούσε πείρα στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμού για την επεξεργασία του νερού, η ενάγουσα υπέβαλε εκ νέου καταγγελία στον Διαμεσολαβητή στις 22 Ιουλίου 2000. Με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής ανέφερε στην ενάγουσα ότι είχε καλέσει την Επιτροπή να παράσχει ορισμένες πληροφορίες πριν την 31η Μαρτίου 2001. Η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στην αίτηση αυτή.
- 14 Στις 22 Οκτωβρίου 2001, ο Διαμεσολαβητής εξέδωσε την απόφασή του σχετικά με την καταγγελία της ενάγουσας της 22ας Ιουλίου 2000 (στο εξής: απόφαση του Διαμεσολαβητή). Κατά την απόφαση αυτή, ο Διαμεσολαβητής έκρινε, αφενός, ότι, λαμβάνοντας υπόψη ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε κριτήριο το οποίο δεν περιλαμβανόταν στην υποβολή προσφορών, η διαδικασία επιλογής δεν είχε διεξαχθεί με διαφάνεια και, αφετέρου, δεχόμενη μετά την πρώτη φάση τις προσφορές των δύο διαγωνιζομένων (των εταιριών EDC και Eunice) που δεν είχαν αποδείξει την πείρα τους στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμών για την επεξεργασία του νερού, η Επιτροπή προέβη σε άنيση μεταχείριση της ενάγουσας. Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο ότι οι δύο αυτές περιπτώσεις μη χρηστής διοικήσεως δικαιολογούσαν μια κριτική παρατήρηση.
- 15 Με έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 2001, η ενάγουσα απηύθυνε στην Επιτροπή νέα αίτηση αποκαταστάσεως της ζημίας. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 2002.
- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Μαρτίου 2002, η ενάγουσα ζήτησε, βάσει του άρθρου 94, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, την παροχή του ευεργετήματος πενίας προκειμένου να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής.

- 17 Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου στις 13 Δεκεμβρίου 2002, Τ-90/02 ΑJ, Εηcon κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Απριλίου 2004, η ενάγουσα άσκησε την παρούσα αγωγή.
- 19 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Ιουλίου 2004, η Επιτροπή προέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου της αγωγής.
- 20 Η ενάγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις επί της ενστάσεως αυτής στις 30 Αυγούστου 2004.
- 21 Με το δικόγραφο, η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει το ποσό των 243 900 ευρώ, πλέον νομίμων τόκων
 - επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει ποσό 40 400 ευρώ, πλέον νομίμων τόκων.

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Με την ένσταση περί απαραδέκτου της αγωγής, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη,
 - να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 23 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει αβάσιμη την ένσταση απαραδέκτου
 - επικουρικός, να την απορρίψει
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρεμπόρουσας διαδικασίας.

Σκεπτικό

- 24 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος ζητήσει τούτο, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφανθεί επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.
- 25 Εξάλλου, κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Πρωτοδικείο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί αγωγής ή όταν η αγωγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως στερούμενη παντελώς νομικής βάσεως, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.
- 26 Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι έχει επαρκώς φωτισθεί από τα έγγραφα του φακέλου για να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 27 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της αγωγής στο σύνολό της για τον λόγο ότι η ασκηθείσα από την ενάγουσα αγωγή έχει παραγραφεί κατά την έννοια του άρθρου 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου.
- 28 Παρατηρεί ότι, κατά τη νομολογία, το γεγονός που δίνει λαβή για την αγωγή είναι η επέλευση της ζημίας (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Ιουλίου 2002, C-36/01 P,

Autosalone Ispra dei Fratelli Rossικάτά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-6565, σκέψη 30). Εξάλλου, η παραγραφή διακόπτεται μόνον είτε διά της αγωγής που ασκείται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή είτε διά της προηγούμενης αιτήσεως που απευθύνεται στο αρμόδιο όργανο της Κοινότητας, δεδομένου εντούτοις ότι στην τελευταία αυτή περίπτωση, η παραγραφή διακόπτεται μόνον αν την αίτηση ακολουθεί αγωγή εντός της προθεσμίας που καθορίζεται σε σχέση με το άρθρο 230 ΕΚ ή 232 ΕΚ, αναλόγως της περιπτώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Απριλίου 1973, 11/72, Giordano κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 511, συνοπτική μετάφραση στα Ελληνικά απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-167/94, Nölle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2589, σκέψη 30, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 2001, Τ-332/99, Jestädt κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-2561, σκέψη 47).

- 29 Όμως, με εξαίρεση τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε προκειμένου να συγκεντρώσει τα αποδεικτικά στοιχεία ως προς την προβαλλόμενη παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής, η ζημία της οποίας η ενάγουσα ζητεί την αποκατάσταση κατέστη συγκεκριμένη από τη στιγμή που η Επιτροπή την πληροφόρησε για την επίσημη απόφαση να απορρίψει την προσφορά της, δηλαδή στις 7 Ιανουαρίου 1997. Όσον αφορά τα εν λόγω έξοδα, η Επιτροπή παρατηρεί ωστόσο ότι η ενάγουσα κατέστησε ήδη γνωστό, με τηλεομοιοτυπία της 25ης Μαρτίου 1997, ότι αυτή είχε στη διάθεσή της επαρκή στοιχεία για να συναγάγει την ευθύνη της Επιτροπής. Φρονεί έτσι ότι τα έξοδα στα οποία η ενάγουσα υποβλήθηκε μετά την ημερομηνία αυτή δεν μπορούν να δώσουν λαβή προς αποκατάσταση της ζημίας.
- 30 Δεδομένου ότι η παρούσα αγωγή ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2004, δηλαδή περισσότερο από δύο χρόνια μετά τη λήξη της πενταετούς προθεσμίας παραγραφής, η Επιτροπή θεωρεί ότι επιβάλλεται να απορριφθεί η αγωγή ως απαράδεκτη. Η Επιτροπή παρατηρεί εξάλλου ότι, μολονότι η ενάγουσα υπέβαλε, την 21η Σεπτεμβρίου 1999, αίτηση αποζημιώσεως στις υπηρεσίες της Επιτροπής, την απόρριψη της αιτήσεως αυτής, στις 11 Ιανουαρίου 2000, δεν ακολούθησε αγωγή εντός των προθεσμιών που ορίζουν τα άρθρα 230 ΕΚ και 232 ΕΚ, οπότε η αίτηση αυτή δεν μπορεί να έχει διακόψει την προθεσμία παραγραφής. Το ίδιο ισχύει και για τη δεύτερη αίτηση αποζημιώσεως που υπέβαλε η ενάγουσα στις 12 Νοεμβρίου 2001 και την οποία απέρριψε η Επιτροπή την 31η Ιανουαρίου 2002.
- 31 Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η ενάγουσα είχε συνείδηση του ότι υπέκειτο στην προθεσμία παραγραφής, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που απηύθυνε στον Διαμεσολαβητή στις 12 Ιανουαρίου 1999 και 10 Μαΐου 1999.

- 32 Η ενάγουσα φρονεί ότι η αγωγή είναι παραδεκτή στο σύνολό της.
- 33 Πρώτον, υποστηρίζει ότι η προθεσμία παραγραφής αρχίζει να τρέχει την ημέρα που ο ενδιαφερόμενος μπόρεσε να λάβει γνώση των περιστατικών που θεμελιώνουν το δικαίωμα προς αποκατάσταση της ζημίας. Όμως, απαντώντας στις αιτήσεις που επανειλημμένως απηύθυνε η ενάγουσα στην Επιτροπή προκειμένου να λάβει διευκρινίσεις για την απόφαση της τελευταίας να μη δεχθεί την προσφορά της ενάγουσας μετά την πρώτη φάση της επιλογής, η Επιτροπή υποστήριξε πάντα ότι η ενάγουσα δεν διέθετε επαρκή πείρα στον τομέα της έρευνας για το νερό, το κριτήριο δε αυτό έπρεπε να νοηθεί ότι αφορούσε επίσης τη δημιουργία εξοπλισμού επεξεργασίας του νερού. Επομένως, η ενάγουσα παραπλανήθηκε από την Επιτροπή και δεν συνειδητοποίησε την άνιση μεταχείριση που καθιστούσε πλημμελή την απόφαση της Επιτροπής παρά μόλις το έτος 2000, χρόνο κατά τον οποίο κατόρθωσε τελικά, με δικά της μέσα, να λάβει την προσφορά ενός διαγωνιζομένου που έγινε δεκτός στη δεύτερη φάση.
- 34 Το Δικαστήριο έκρινε εξάλλου ότι η παροχή εσφαλμένων πληροφοριών σε αντίδικο συνεπάγεται την αδυναμία, για τον παρέχοντα τις πληροφορίες αυτές, να επικαλεστεί την παραγραφή της αγωγής κατά του αντιδίκου. Επίσης, η αυστηρή εφαρμογή της προθεσμίας παραγραφής δεν μπορεί ευλόγως να δικαιολογηθεί βάσει των αρχών της ασφαλείας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Δεκεμβρίου 1998, C-326/96, Levez, Συλλογή 1998. σ. I-7835).
- 35 Κατά την ενάγουσα, η λογική και η επιείκεια οδηγούν επομένως στο να θεωρηθεί, σύμφωνα με την αρχή *contra non valentem agere non currit praescriptio*, ότι η προθεσμία παραγραφής ανεστάλη έως τις 22 Οκτωβρίου 2001, ημέρα κατά την οποία ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα, με την απόφασή του εις απάντηση καταγγελίας της ενάγουσας, ότι η Επιτροπή φαίνεται ότι προέβη σε δυσμενή διάκριση μεταξύ των διαγωνιζομένων. Πριν την ημερομηνία αυτή, ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων, αγωγή κατά της Επιτροπής δεν θα είχε όντως καμιά δυνατότητα να ευδοκιμήσει, όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι προηγούμενες καταγγελίες της ενάγουσας απορρίφθηκαν από τον Διαμεσολαβητή.

- 36 Δεύτερον, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η ζημία της οποίας αξιώνει την αποκατάσταση δεν είχε ακόμη υλοποιηθεί την ημέρα απορρίψεως της προσφοράς της από την Επιτροπή. Μόνο κατά τα επόμενα έτη η ενάγουσα υφίστατο, συνεχώς, ζημία λόγω του ότι δεν μπόρεσε να εκμεταλλευθεί και να επεκτείνει την πείρα της. Παρομοίως, η ζημία που υπέστη λόγω της αναθέσεως της δεύτερης δημοσίας συμβάσεως υπηρεσιών σε άλλο διαγωνιζόμενο δεν υλοποιήθηκε παρά μόνο με την ανάθεση αυτή, δηλαδή στις 30 Νοεμβρίου 2000. Τέλος, τα έξοδα που προκλήθηκαν για τη συγκέντρωση των αποδεικτικών στοιχείων κατά της Επιτροπής καθώς και κατά την υποβολή της καταγγελίας ενώπιον του Διαμεσολαβητή πραγματοποιήθηκαν μόλις το 2000.
- 37 Τρίτο, και τελευταίο, η ενάγουσα παρατηρεί ότι υπέβαλε, στις 25 Μαρτίου 2002, αίτηση για την παροχή του ευεργετήματος πενίας προκειμένου να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής. Αφού η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο, η ενάγουσα δεν ήταν σε θέση από οικονομική άποψη να ασκήσει την αγωγή πριν την ημέρα ασκήσεως της παρούσας αγωγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 38 Το άρθρο 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ορίζει:

«Αξιώσεις κατά των Κοινοτήτων στο πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης παραγράφονται μετά πέντε έτη από της επελεύσεως του ζημιογόνου γεγονότος. Η παραγραφή διακόπτεται είτε δια της προσφυγής που υποβάλλεται στο Δικαστήριο, είτε δια της προηγούμενης αιτήσεως που ο ζημιωθείς απευθύνει στο αρμόδιο όργανο των Κοινοτήτων. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, η προσφυγή πρέπει να κατατίθεται εντός της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 230 της Συνθήκης ΕΚ και στο άρθρο 146 της Συνθήκης ΕΚΑΕ· εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 148, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ, ανάλογα με την περίπτωση.»

- 39 Κατά τη νομολογία, από το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ προκύπτει ότι η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας και η ικανοποίηση του δικαιώματος αποκατάστασης της προκληθείσας ζημίας εξαρτώνται από την πλήρωση ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι από τον παράνομο χαρακτήρα της προσαπτόμενης στο κοινοτικό όργανο ενέργειας, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ ενέργειας και προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1982, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 και 5/81, Birra Wühreer κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 85, σκέψη 9, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Αυγούστου 1999, T-106/98, Fratelli Muzzi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-2553, σκέψη 25), καθώς και ότι η προθεσμία παραγραφής της αγωγής αποζημιώσεως λόγω ευθύνης της Κοινότητας δεν μπορεί να αρχίσει να τρέχει πριν πληρωθούν όλες οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η υποχρέωση αποζημιώσεως και, ιδίως, πριν συγκεκριμενοποιηθεί η προς αποκατάσταση ζημία (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προπαρατεθείσα απόφαση Birra Wühreer κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψεις 9 και 10).
- 40 Στην προκειμένη περίπτωση, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η αποκατάσταση της ζημίας που ζητεί η ενάγουσα είναι διαφορετικής φύσεως.
- 41 Κατ' ουσίαν, ζητεί, κυρίως, αποζημίωση:
- για τη ζημία που υπέστη λόγω του ότι δεν κατακυρώθηκε σ' αυτήν η αρχική σύμβαση, που ισοδυναμεί με τα καθαρά κέρδη που θα είχαν προκύψει από τη σύμβαση αυτή, εκτιμώμενα σε 158 400 ευρώ (στο εξής: ζημία προκύπτουσα από τη μη ανάληψη της επίμαχης συμβάσεως)
 - για τη ζημία που υπέστη λόγω του ότι εθίγη η φήμη της ως εμπειρογνώμονα στην έρευνα για το νερό, από τη μείωση της εργασίας της και την αδυναμία της να επεκτείνει την παροχή υπηρεσιών εμπειρογνώμονα στον τομέα της έρευνας

για το νερό ως απόρροια αυτών, καθώς και από την υποχρέωση να αναπτύξει την πείρα της ως εμπειρογνώμονα σε ένα νέο τομέα, ζημία εκτιμώμενη σε 60 000 ευρώ τουλάχιστον (στο εξής: ζημία προκύπτουσα από την προσβολή της φήμης, τη μείωση της εργασίας, την αδυναμία επεκτάσεως παροχής υπηρεσιών ως εμπειρογνώμονα στην έρευνα για το νερό και την ανάπτυξη υπηρεσιών εμπειρογνώμονα σε ένα νέο τομέα).

- για την απώλεια της ευκαιρίας να συνάψει μεταγενέστερη σύμβαση, κατακυρωθείσα στις 30 Νοεμβρίου 2000 στην εταιρεία Haskoning, εκτιμώμενη στο 10 % των καθαρών κερδών που εισέπραξε η τελευταία με την ευκαιρία αυτή, δηλαδή 25 500 ευρώ (στο εξής: ζημία προκύπτουσα από την απώλεια της ευκαιρίας να συνάψει την επόμενη σύμβαση).

42 Επικουρικός, η ενάγουσα ζητεί αποζημίωση:

- για την απώλεια της ευκαιρίας να συνάψει την επίμαχη σύμβαση, εκτιμώμενη, αν ληφθεί υπόψη ότι έξι επιχειρήσεις έγιναν δεκτές μετά το πέρας της πρώτης φάσεως της επιλογής, στο 1/6 των καθαρών κερδών που θα είχαν προκύψει από τη σύμβαση, δηλαδή 26 400 ευρώ (στο εξής: ζημία προκύπτουσα από την απώλεια της ευκαιρίας να συνάψει την επίμαχη σύμβαση)·
- για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για να συμμετάσχει στην αρχική διαδικασία του διαγωνισμού, εκτιμώμενα σε 10 000 ευρώ (στο εξής: έξοδα της διαδικασίας διαγωνισμού)·
- για τα έξοδα που προκλήθηκαν από τις διάφορες καταγγελίες ενώπιον του Διαμεσολαβητή και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για τη συλλογή των αποδεικτικών στοιχείων κατά της Επιτροπής, εκτιμώμενα σε 4 000 ευρώ (στο εξής: έξοδα αναληφθέντα για τη διαδικασία ενώπιον του Διαμεσολαβητή και για τη συγκέντρωση των αποδεικτικών στοιχείων).

Επί του αν οι ζημίες συγκεκριμενοποιήθηκαν την ημέρα απορρίψεως της προσφοράς της ενάγουσας

- 43 Επιβάλλεται να θεωρηθεί ότι η ζημία που προέκυψε από τη μη ανάθεση της επίμαχης συμβάσεως, η ζημία που προέκυψε από την απώλεια της ευκαιρίας να της ανατεθεί η επίμαχη σύμβαση, τα έξοδα της διαδικασίας διαγωνισμού και η ζημία που προέκυψε από την προσβολή της φήμης, τη μείωση της εργασίας, την αδυναμία επεκτάσεως παροχής υπηρεσιών ως εμπειρογνώμονα στην έρευνα για το νερό και την ανάπτυξη υπηρεσιών εμπειρογνώμονα σε ένα νέο τομέα συγκεκριμενοποιήθηκαν την ημέρα της απορρίψεως, εκ μέρους της Επιτροπής, της προσφοράς της ενάγουσας. Όμως, η απόρριψη αυτή συνιστά εξάλλου το γεγονός που θεμελιώνει την παρούσα αγωγή λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, κατά την έννοια του άρθρου 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου.
- 44 Εξάλλου, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι δεν αμφισβητείται ότι η απόρριψη αυτή επήλθε λόγω της αποφάσεως της Επιτροπής της 7ης Ιανουαρίου 1997, αφού αυτή, κατόπιν αιτήσεως της ενάγουσας, ανέπτυξε τους λόγους της αποφάσεώς της με έγγραφο της 13ης Μαρτίου 1997. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενάγουσα έλαβε γνώση της αιτιολογίας αυτής το αργότερο στις 20 Μαρτίου 1997, ημερομηνία της επιστολής της προς την Επιτροπή με την οποία αναφέρεται στο από 13 Μαρτίου 1997 έγγραφο της Επιτροπής.
- 45 Επομένως, όσον αφορά τις ζημίες αυτές, όλες οι προϋποθέσεις για την άσκηση του δικαιώματος αποκαταστάσεως της ενάγουσας συνέτρεχαν το αργότερο στις 20 Μαρτίου 1997 και, έτσι, η πενταετής προθεσμία παραγραφής έληξε στις 20 Μαρτίου 2002 το αργότερο.
- 46 Το γεγονός ότι η ενάγουσα υπέβαλε δύο αιτήσεις στην Επιτροπή, στις 20 Σεπτεμβρίου 1999 και στις 12 Νοεμβρίου 2001, προκειμένου να επιτύχει αποζημίωση για τη ζημία που διατείνεται ότι υπέστη δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό αποτέλεσμα, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι τις αιτήσεις αυτές δεν ακολούθησε καμία αγωγή βάσει των άρθρων 230 ΕΚ ή 232 ΕΚ.

- 47 Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η προθεσμία παραγραφής διακόπτεται με την άσκηση αγωγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή ή με την υποβολή προηγούμενης αιτήσεως που ο ζημιωθείς απευθύνει στο αρμόδιο όργανο της Κοινότητας, δεδομένου εντούτοις ότι στην τελευταία αυτή περίπτωση, η παραγραφή διακόπτεται μόνον αν την αίτηση ακολουθεί αγωγή εντός της προθεσμίας που καθορίζεται σε σχέση με το άρθρο 230 ΕΚ ή 232 ΕΚ, αναλόγως της περιπτώσεως (απόφαση *Giordano* κατά Επιτροπής, σκέψη 28 ανωτέρω, σκέψη 6' απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Νοεμβρίου 1998, T-222/97, *Steffens* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-4175, σκέψεις 35 και 42, και διάταξη *Jestädt* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 28 ανωτέρω, σκέψη 47).
- 48 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι το δικόγραφο κατατέθηκε στις 8 Απριλίου 2004, δηλαδή επτά έτη μετά το σημείο ενάρξεως, στις 20 Μαρτίου 1997, της πενταετούς προθεσμίας παραγραφής, η παρούσα αγωγή καθόσον αποβλέπει στην αποκατάσταση των εν λόγω ζημιών, πρέπει να κριθεί παραγραφείσα και επομένως απαράδεκτη.
- 49 Κανένα από τα επιχειρήματα της ενάγουσας δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό.
- 50 Πρώτον, η ενάγουσα διατείνεται ότι μόλις το 2000 μπόρεσε να διαπιστώσει τη φερόμενη παρανομία που διέπραξε η Επιτροπή, δηλαδή τη στιγμή κατά την οποία κατόρθωσε να λάβει την προσφορά που υπέβαλε άλλος διαγωνιζόμενος, που έγινε δεκτή μετά το πέρας της πρώτης φάσεως της επιλογής και από την οποία προέκυπτε ότι ο διαγωνιζόμενος δεν είχε την πείρα στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμών επεξεργασίας του νερού. Χωρίς να διευκρινίζει την ημέρα που όντως μπόρεσε να λάβει το έγγραφο αυτό, η ενάγουσα φρονεί ότι η λογική και η επιείκεια οδηγούν στο να καθοριστεί το σημείο ενάρξεως της προθεσμίας παραγραφής η 22α Οκτωβρίου 2001, ημέρα κατά την οποία ο Διαμεσολαβητής εξέδωσε την απόφασή του βάσει του εγγράφου αυτού και της έρευνας που διενήργησε στις υπηρεσίες της Επιτροπής, αφού η ενάγουσα δεν είχε στη διάθεσή της, πριν την ημερομηνία αυτή, κανένα αποδεικτικό στοιχείο, οπότε η αγωγή της δεν θα ευδοκιμούσε.

- 51 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η παράνομη συμπεριφορά που η ενάγουσα προσάπτει στην Επιτροπή, την οποία πληροφορήθηκε με καθυστέρηση, συνίσταται κατ' ουσίαν στη φερόμενη εφαρμογή ενός κριτηρίου επιλογής, δηλαδή την πείρα στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμών επεξεργασίας του νερού, κριτήριο το οποίο, αφενός, δεν περιλαμβανόταν στα κριτήρια που ανέφερε η πρόσκληση υποβολής προσφορών και, αφετέρου, αυτό εφαρμόστηκε κατά τρόπο εισάγοντα διακρίσεις έναντι της ενάγουσας.
- 52 Όσον αφορά την παρανομία που προκύπτει από την εφαρμογή του επίδικου κριτηρίου, προκύπτει από την εξέταση του φακέλου ότι η ενάγουσα έλαβε γνώση του ότι η προσφορά της είχε απορριφθεί βάσει του κριτηρίου αυτού με το από 13 Μαρτίου 1997 έγγραφο της Επιτροπής. Επιβάλλεται εξάλλου η διαπίστωση ότι, με το από 20 Μαρτίου 1997 έγγραφό της, η ενάγουσα αμφισβήτησε την επιχειρηματολογία της Επιτροπής ισχυριζόμενη ότι διέθετε μεγάλη πείρα στον τομέα της έρευνας για το νερό και ότι η πείρα στον τομέα δημιουργίας εξοπλισμών επεξεργασίας του νερού δεν περιλαμβανόταν μεταξύ των κριτηρίων επιλογής. Η ενάγουσα συνήγαγε έτσι ότι κακώς είχε αποκλεισθεί από τη διαδικασία διαγωνισμού, κατήγγειλε περίπτωση μη χρηστής διοικήσεως και απείλησε να συνεχίσει τη διαδικασία αν δεν λάμβανε απάντηση πριν τις 10 Απριλίου 1997. Η ενάγουσα επανέλαβε την επιχειρηματολογία αυτή με την αίτηση της περί αποζημίωσης που απηύθυνε στον Πρόεδρο της Επιτροπής στις 20 Σεπτεμβρίου 1999, καταλήγοντας στο ότι, σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως αυτής, θα έφερε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 53 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από το ότι το επίμαχο κριτήριο είχε επιπροσθέτως εφαρμοστεί κατά τρόπο εισάγοντα διακρίσεις, η ενάγουσα προβάλλει ότι έλαβε γνώση του γεγονότος αυτού μόλις το 2000, όταν κατόρθωσε να λάβει, με δικά της μέσα, την προσφορά ενός διαγωνιζομένου, ήτοι της εταιρείας EDC, η οποία επελέγη μετά το πέρας της πρώτης φάσεως παρά το ότι ούτε αυτή πληρούσε το κριτήριο αυτό.
- 54 Όμως, εκτός του ότι η ενάγουσα δεν προσκομίζει την απόδειξη του γεγονότος αυτού, επιβάλλεται κατ' αρχάς να παρατηρηθεί εκ νέου ότι, με το από 20 Σεπτεμβρίου 1999 έγγραφό της, αυτή κατήγγειλε ήδη το γεγονός ότι το εν λόγω

κριτήριο δεν είχε εφαρμοστεί στους άλλους διαγωνιζομένους, καθώς και ότι προέκυπτε από την έκθεση του Advisory Committee on Procurement and Contracts (Συμβουλευτική επιτροπή αγορών και δημοσίων συμβάσεων, στο εξής: ACPC) ότι η Επιτροπή παραβίασε έτσι την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων που απορρέει από το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για το συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, σ. 1). Επιβάλλεται επίσης να υπογραμμισθεί ότι, με το από 30 Μαρτίου 1998 έγγραφό της προς τον Διαμεσολαβητή, στο οποίο παραπέμπει με το από 12 Ιανουαρίου 1999 έγγραφό της, η ενάγουσα κατάγγειλε ήδη την απάτη, την ευνοιοκρατία και την έλλειψη χρηστής διοικήσεως που βάρυναν την Επιτροπή. Επομένως, ο ισχυρισμός της ενάγουσας ότι μόλις το 2000 έλαβε γνώση του ότι η Επιτροπή εφάρμοσε το επίμαχο κριτήριο κατά τρόπο εισάγοντα διακρίσεις είναι εσφαλμένος.

- 55 Εν πάση περιπτώσει, από τη σκέψη 52 ανωτέρω, προκύπτει ότι η ενάγουσα πληροφορήθηκε από το 1997 τον ουσιαστικό λόγο απορρίψεως της προσφοράς της, δηλαδή την έλλειψη πείρας στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμών επεξεργασίας του νερού, λόγω του οποίου πάντοτε αμφισβητούσε, τόσο ενώπιον της Επιτροπής και του Διαμεσολαβητή, όσο και επ' ευκαιρία της παρούσας αγωγής, ότι δηλαδή το κριτήριο αυτό δεν περιλαμβανόταν στην πρόσκληση υποβολής προσφορών.
- 56 Επομένως, έστω και αν υποτεθεί ότι η ενάγουσα όντως έλαβε γνώση του ότι επίμαχο κριτήριο εφαρμόστηκε κατά τρόπο εισάγοντα διακρίσεις μόλις το 2000, ή ακόμη στις 22 Οκτωβρίου 2001, το γεγονός αυτό δεν είναι ικανό να μεταθέσει το σημείο ενάρξεως της προθεσμίας παραγραφής της αγωγής αποζημιώσεως στην ημέρα αυτή.
- 57 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η παραγραφή έχει ως σκοπό να εξισορροπήσει την προστασία των δικαιωμάτων του ζημιωθέντος προσώπου και της αρχής της ασφαλείας δικαίου. Η διάρκεια της προθεσμίας παραγραφής καθορίστηκε κατόπιν συνεκτιμήσεως, ιδίως, του αναγκαίου για το ζημιωθέν μέρος χρόνου για να συγκεντρώσει τις κατάλληλες πληροφορίες προκειμένου να ασκήσει τυχόν αγωγή και για να εξακριβώσει τα πραγματικά περιστατικά που ενδέχεται να επικαλεστεί προς στήριξη της αγωγής αυτής (διάταξη Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi κατά Επιτροπής, σκέψη 28 ανωτέρω, σκέψη 28).

- 58 Επίσης, κρίθηκε ότι η άποψη ότι ο χρόνος παραγραφής αρχίζει να τρέχει μόνο από τη στιγμή που ο ζημιωθείς έχει ακριβή και εμπειριστατωμένη γνώση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως είναι εσφαλμένη καθόσον η γνώση των περιστατικών δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των στοιχείων που πρέπει να συντρέχουν προκειμένου να αρχίσει να τρέχει ο χρόνος της παραγραφής (διάταξη Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi κατά Επιτροπής, σκέψη 28 ανωτέρω, σκέψη 31).
- 59 Επίσης, στην προκειμένη περίπτωση, το γεγονός ότι η ενάγουσα φέρεται ότι έλαβε γνώση ενός πρόσθετου περιστατικού που στηρίζει την προσφυγή της μετά την αιτιολογημένη απόρριψη στις 13 Μαρτίου και 10 Απριλίου 1997, εκ μέρους της Επιτροπής, της προσφοράς της παρά το ότι είχε αμφισβητήσει, ευθύς εξαρχής, τον ουσιώδη λόγο της απορρίψεως αυτής, ο οποίος συνιστά εξάλλου το γενεσιουργό γεγονός της ζημίας, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα το σημείο ενάρξεως της προθεσμίας παραγραφής να αρχίζει να τρέχει από την ημέρα που έλαβε γνώση του εν λόγω περιστατικού.
- 60 Η άποψη αυτή επιβάλλεται ακόμη περισσότερο καθόσον το 2000, την ημέρα κατά την οποία η ενάγουσα διατείνεται ότι έλαβε το έγγραφο της προσφοράς ενός των διαγωνιζομένων που έγιναν δεκτοί μετά τη φάση της επιλογής, και ακόμη την ημέρα που αυτή η ίδια φρονεί ότι είχε στη διάθεσή της επαρκή στοιχεία προκειμένου να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως, δηλαδή όταν ο Διαμεσολαβητής εξέδωσε την επικριτική απόφασή του έναντι της Επιτροπής στις 22 Οκτωβρίου 2001, η πενταετής προθεσμία παραγραφής δεν είχε ακόμη λήξει.
- 61 Επομένως, αντίθετα προς την περίπτωση κατά την οποία ο ενάγων εμποδίζεται να καταθέσει το δικόγραφο του εντός εύλογης προθεσμίας λόγω του ότι αυτός έλαβε γνώση του γενεσιουργού γεγονότος της ζημίας με καθυστέρηση, δεν συντρέχει λόγος στην προκειμένη περίπτωση να καθορισθεί ο χρόνος λήξεως της προθεσμίας παραγραφής σε μεταγενέστερη ημερομηνία από την κανονική ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας αυτής (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3539, σκέψεις 50 και 51, και διάταξη Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi κατά Επιτροπής, σκέψη 28 ανωτέρω, σκέψη 32).

- 62 Δεύτερον, το επιχείρημα της ενάγουσας ότι η Επιτροπή ευθύνεται για την παραγραφή της αγωγής καθόσον παρέσχε στην ενάγουσα εσφαλμένες πληροφορίες προκειμένου να αποκρύψει τη φερόμενη έλλειψη νομιμότητας της διαδικασίας υποβολής προσφορών δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
- 63 Είναι αληθές ότι το Δικαστήριο έκρινε ήδη, κατ' ουσίαν, στο πλαίσιο εφαρμογής της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), ότι η εφαρμογή εθνικού κανόνα που συνεπάγεται την αποσβεστική προθεσμία, χωρίς δυνατή παρέκκλιση, της αγωγής που ασκεί ο εργαζόμενος προκειμένου να απαιτήσει την αναδρομική καταβολή αμοιβών ή αποζημίωση για παραβίαση της αρχής της ισότητας των αμοιβών, ενώ η καθυστέρηση ασκήσεως της αγωγής οφείλεται στο γεγονός ότι ο εργοδότης σκοπίμως του παρέσχε ανακριβείς πληροφορίες, είναι ασυμβίβαστη προς το κοινοτικό δίκαιο (απόφαση Levez, σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 34).
- 64 Πάντως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Δικαστήριο συνήγαγε έτσι ένα γενικό κανόνα, επιβάλλεται να κριθεί ότι ο κανόνας αυτός δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στην προκειμένη περίπτωση.
- 65 Συγκεκριμένα, αντίθετα προς την κατάσταση που επικρατούσε στην προαναφερθείσα υπόθεση, το γεγονός ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή σκοπίμως παραπλάνησε την ενάγουσα αναφέροντας σ' αυτήν ότι η προσφορά της είχε απορριφθεί για τον κύριο λόγο ότι η ενάγουσα δεν είχε πείρα στον τομέα δημιουργίας εξοπλισμών για την επεξεργασία του νερού, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το γεγονός αυτό αποδεικνύεται, αυτό δεν ήταν ικανό να εμποδίσει την ενάγουσα να ασκήσει εμπρόθεσμα την αγωγή της.
- 66 Αφενός, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η ενάγουσα έλαβε γνώση, από την αιτιολογημένη απάντηση της Επιτροπής στις 13 Μαρτίου 1997, ότι η προσφορά της είχε απορριφθεί για τον λόγο ότι η ενάγουσα δεν πληρούσε το κριτήριο σχετικά με την πείρα στον τομέα της δημιουργίας εξοπλισμών για την επεξεργασία του νερού, και ότι αυτή πάντοτε αμφισβητούσε το νομότυπο της εφαρμογής του κριτηρίου αυτού, αιτίαση στην οποία εμμένει με την παρούσα αγωγή της. Αφετέρου, έστω και

αν υποθεθεί ότι μπορεί να γίνει δεκτό ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής εμπόδισε την πλήρη γνώση, εκ μέρους της ενάγουσας, της φερόμενης δυσμενούς διακρίσεως που ασκήθηκε εναντίον της εκ μέρους της Επιτροπής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενάγουσα επικαλείται ήδη την αιτίαση αυτή, βάσει της εκθέσεως της ACPC, στο έγγραφό της προς την Επιτροπή της 20ής Σεπτεμβρίου 1999 και η ίδια δέχεται ότι έλαβε γνώση του γεγονότος αυτού το 2000, όταν εξασφάλισε την προσφορά της εταιρίας EDC. Κατά τον χρόνο αυτόν το αργότερο, η ενάγουσα είχε έτσι στη διάθεσή της τα στοιχεία τα οποία, κατ' αυτήν, ήσαν αναγκαία για την άσκηση της αγωγής της. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η διαπιστωθείσα καθυστέρηση στην άσκηση της παρούσας αγωγής οφείλεται αποκλειστικά, ή έστω κατ' εξοχήν, στη συμπεριφορά της Επιτροπής, αφού η ενάγουσα είχε ακόμη τη δυνατότητα να ασκήσει την αγωγή της, εντός των προθεσμιών, μετά την απόφαση του Διαμεσολαβητή.

- 67 Τρίτον, αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται η ενάγουσα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η ζημία που φέρεται ότι υπέστη λόγω του ότι εθίγη η φήμη, μειώθηκε ο όγκος εργασίας, δεν είχε τη δυνατότητα να επεκτείνει την πείρα της στον τομέα της έρευνας για το νερό και να εμπλουτίσει την πείρα της σε ένα νέο τομέα έγινε κατά τρόπο συνεχή. Συγκεκριμένα, μολονότι, κατά πάγια νομολογία, η παραγραφή εφαρμόζεται για την περίοδο που προηγείται πλέον των πέντε ετών της ημερομηνίας της διακόπτουσας την παραγραφή πράξεως, χωρίς να επηρεάζονται τα δικαιώματα που γεννήθηκαν μεταγενέστερα (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 16ης Απριλίου 1997, T-20/94, Hartmann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-595, σκέψη 132, και της 7ης Φεβρουαρίου 2002, T-201/94, Kustermann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-415, σκέψη 64), τούτο συμβαίνει μόνο στην εξαιρετική περίπτωση κατά την οποία αποδεικνύεται ότι η επίμαχη ζημία επισυμβαίνει καθημερινά μετά την επέλευση του γεγονότος στο οποίο αυτή οφείλεται. Τούτο δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, όπου οι περιγραφόμενες ανωτέρω ζημιές, αν υποθεθεί ότι αποδεικνύονται, έστω και αν ενδεχομένως το μέγεθος των ζημιών διεφάνη μετά την απόρριψη της προσφοράς της ενάγουσας για την εν λόγω σύμβαση, ωστόσο οι ζημιές αυτές προκλήθηκαν στιγμιαία από την απόρριψη αυτή.

- 68 Τέταρτον, τέλος, το επιχείρημα της ενάγουσας ότι δεν ήταν οικονομικά σε θέση να ασκήσει αγωγή κατά της Επιτροπής πριν την άσκηση της παρούσας αγωγής δεν μπορεί προφανώς να έχει ως αποτέλεσμα να κριθεί παραδεικτική η παρούσα αγωγή.

- 69 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 94, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ο διάδικος βρίσκεται σε αδυναμία να αντιμετωπίσει το σύνολο ή μέρος των εξόδων της δίκης, μπορεί οποτεδήποτε να ζητήσει την παροχή του ευεργετήματος πενίας. Η φερόμενη απορία της ενάγουσας δεν μπορεί επομένως να αποτελέσει λόγο ικανό να αιτιολογήσει το εκπρόθεσμο ασκήσεως της αγωγής.
- 70 Επιβάλλεται εξάλλου η παρατήρηση ότι η ενάγουσα είχε γνώση της διαδικασίας αυτής και δεν δικαιολόγησε κατάσταση που να της παρέχει το δικαίωμα του ευεργετήματος πενίας, αν ληφθεί υπόψη ότι αυτή υπέβαλε, στις 25 Μαρτίου 2002, αίτηση παροχής του ευεργετήματος πενίας που το Πρωτοδικείο απέρριψε με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2002.
- 71 Ως εκ τούτου, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στις σκέψεις 43 και 48 ανωτέρω, η αγωγή παρεργάφη και επομένως, είναι απαράδεκτη, καθόσον αποβλέπει στην αποκατάσταση της ζημίας που προέκυψε από την απώλεια της ευκαιρίας να συνάψει την επίμαχη σύμβαση, της ζημίας που προέκυψε από τη μη ανάληψη της επίμαχης συμβάσεως, της ζημίας που προέκυψε από τα έξοδα της διαδικασίας διαγωνισμού και της ζημίας που προέκυψε από την προσβολή της φήμης, τη μείωση της εργασίας, την αδυναμία επεκτάσεως παροχής υπηρεσιών ως εμπειρογνώμονα στην έρευνα για το νερό και την ανάπτυξη υπηρεσιών εμπειρογνώμονα σε ένα νέο τομέα.

Επί των άλλων ζημιών

- 72 Όσον αφορά τη ζημία που προέκυψε για την ενάγουσα από την απώλεια της ευκαιρίας να της ανατεθεί η επόμενη σύμβαση καθώς και από τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Διαμεσολαβητή και για τη συγκέντρωση των αποδεικτικών στοιχείων, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι επιβάλλεται κατ' αρχάς να εξεταστεί το βάσιμο του αιτήματος της ενάγουσας (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 2002, C-23/00 P, Συμβούλιο κατά Boehringer, Συλλογή 2002, σ. I-1873, σκέψεις 51 και 52, και της 23ης Μαρτίου 2004, C-233/02, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-2759, σκέψη 26).

- 73 Πρώτον, η ενάγουσα προβάλλει ότι η φερόμενη παράνομη απόρριψη της προσφοράς της για την επίμαχη σύμβαση της προκάλεσε ζημία προκύπτουσα από την απώλεια της ευκαιρίας κατά τη διαδικασία υποβολής προσφορών, στην οποία συμμετείχε, για μεταγενέστερη σύμβαση, ανατεθείσα στις 30 Νοεμβρίου 2000 στην εταιρία Haskoning (στο εξής: επόμενη σύμβαση). Υποστηρίζει ότι η σύμβαση αυτή αποτελούσε συνέχεια της συμβάσεως που ήταν αντικείμενο της διαδικασίας υποβολής προσφορών της 10ης Αυγούστου 1996 (στο εξής: πρώτη σύμβαση) και έτσι περιήλθε σε αδικαιολόγητη μειονεκτική θέση σε σχέση με την εταιρία Haskoning, στην οποία είχε ήδη ανατεθεί η πρώτη σύμβαση.
- 74 Δεύτερον, η ενάγουσα διατείνεται ότι υπέστη επίσης ζημία προκύπτουσα από τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε προκειμένου να συλλέξει τα αποδεικτικά στοιχεία κατά της Επιτροπής, ειδικότερα την προσφορά που υπέβαλε η εταιρία EDC, και για τις καταγγελίες που υπέβαλε στον Διαμεσολαβητή.
- 75 Κατά πάγια νομολογία, η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι τον παράνομο χαρακτήρα της προσαπτομένης στα κοινοτικά όργανα συμπεριφοράς, την ύπαρξη πραγματικής και βεβαίας ζημίας καθώς και την ύπαρξη άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς του οικείου θεσμικού οργάνου και της προβαλλομένης ζημίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 1999, T-231/97, New Europe Consulting και Brown κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2403, σκέψη 29). Εφόσον μια από τις προϋποθέσεις αυτές δεν πληρούται, η αγωγή πρέπει να απορρίπτεται στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιπές προϋποθέσεις της ευθύνης αυτής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, ΚΥΔΕΠ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 81, και της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-104/97 P, Atlanta κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας, Συλλογή 1999, σ. I-6983, σκέψη 65).
- 76 Όμως, όσον αφορά, κατ' αρχάς, τη ζημία που η ενάγουσα φέρεται ότι υπέστη λόγω της απώλειας της ευκαιρίας να της ανατεθεί η επόμενη σύμβαση, αφενός, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η ενάγουσα δεν παρέχει κανένα στοιχείο ως προς

το αντικείμενο της πρόσκλησης υποβολής προσφορών που φέρεται ότι αποτελεί συνέχεια, το 2000, της πρόσκλησης υποβολής προσφορών της 10ης Αυγούστου 1996, καθώς και τη σχέση μεταξύ των δύο αυτών προσκλήσεων υποβολής προσφορών. Επομένως, δεν είναι δυνατό να διαπιστωθεί η ύπαρξη οποιασδήποτε σχέσεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της φερόμενης παράνομης απορρίψεως της προσφοράς της ενάγουσας κατά την πρώτη διαδικασία διαγωνισμού και της ζημίας που αυτή υπέστη λόγω της απώλειας της ευκαιρίας να της ανατεθεί η επόμενη σύμβαση.

77 Αφετέρου, σε κάθε περίπτωση, η απώλεια ευκαιρίας για την ανάθεση της επόμενης συμβάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πραγματική και βέβαιη ζημία στην περίπτωση κατά την οποία, ελλείψει της φερόμενης υπαίτιας συμπεριφοράς της Επιτροπής, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι η πρώτη σύμβαση θα είχε ανατεθεί στην ενάγουσα. Όμως, επιβάλλεται να υπογραμμισθεί ότι, στο σύστημα των δημόσιων διαγωνισμών όπως στην προκειμένη περίπτωση, η αναθέτουσα αρχή διαθέτει σημαντική διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τη λήψη αποφάσεως σχετικά με την ανάθεση ενός έργου. Κατά συνέπεια, η ενάγουσα δεν ήταν βέβαιη ότι θα της ανατεθεί η πρώτη σύμβαση έστω και αν είχε επιλεγεί προκειμένου να συμμετάσχει στη δεύτερη φάση της διαδικασίας του διαγωνισμού (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση *New Europe Consulting και Brown κατά Επιτροπής*, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψη 51), τούτο δε χωρίς να χρειάζεται να εξακριβωθεί αν αυτή πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούσε η πρόσκληση υποβολής προσφορών.

78 Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η ενάγουσα υπέστη ενδεχομένως ζημία λόγω του ότι απώλεσε την ευκαιρία να της ανατεθεί η πρώτη σύμβαση επειδή δεν μπόρεσε να συμμετάσχει στη δεύτερη φάση της πρώτης διαδικασίας διαγωνισμού, ζημία η οποία εν πάση περιπτώσει έχει παραγραφεί, αυτή και μόνον η απώλεια ευκαιρίας δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής για να προκαλέσει, έναντι της ενάγουσας, πραγματική και βέβαιη ζημία που να προκύπτει από την απώλεια της ευκαιρίας να της ανατεθεί η πρώτη σύμβαση, στην περίπτωση κατά την οποία θα είχε γίνει δεκτό ότι η σύμβαση αυτή εμφανίζει επαρκή σχέση με την πρώτη σύμβαση.

79 Όσον αφορά, εν συνεχεία, τη ζημία που προκύπτει από τα έξοδα στα οποία η ενάγουσα υποβλήθηκε για να συγκεντρώσει ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία, μεταξύ των οποίων ειδικότερα η προσφορά που υπέβαλε η εταιρία EDC, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι διάδικοι στα πλαίσια της δικαστικής διαδικασίας δεν μπορούν, καθ' εαυτά, να θεωρηθούν ως συνιστώντα

ζημία χωριστή από την επιβάρυνση των δικαστικών εξόδων (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1999, C-334/97, Επιτροπή κατά Montorio, Συλλογή 1999, σ. I-3387, σκέψη 54). Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, έστω και αν συντελείται, γενικώς, ουσιώδης νομική εργασία κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που προηγείται της ένδικης φάσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με τον όρο «δίκη», το άρθρο 91 του Κανονισμού Διαδικασίας εννοεί μόνον την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, αποκλεισμένης της προηγηθείσας αυτής φάσεως. Τούτο προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 90 του ίδιου κανονισμού το οποίο μνημονεύει την «ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία» (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 2002, T-38/95 DER, Groupe Origny κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-217, σκέψη 29, και την παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, το να αναγνωρισθεί στα έξοδα αυτά η ιδιότητα της ζημίας που μπορεί να αποκατασταθεί στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως θα ερχόταν σε αντίθεση προς τον χαρακτήρα των αναληφθέντων εξόδων, κατά τη φάση που προηγείται της δικαστικής διαδικασίας, τα οποία δεν αποδίδονται, όπως τούτο προκύπτει από την προπαρατεθείσα νομολογία.

- 80 Επομένως, η ενάγουσα δεν νομιμοποιείται να ζητήσει, στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως, την αποκατάσταση της ζημίας που προκύπτει από τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για να συγκεντρώσει ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία πριν την παρούσα διαδικασία.
- 81 Ομοίως, στην περίπτωση κατά την οποία θα πρέπει να νοηθεί ότι η ενάγουσα διατείνεται, στην πραγματικότητα, ότι τα αναληφθέντα έξοδα για τη συγκέντρωση επαρκών αποδεικτικών στοιχείων προκλήθηκαν από τη φερόμενη παράνομη παράλειψη, εκ μέρους της Επιτροπής, να διαβιβάσει στην Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ανακοίνωση σχετική με τα αποτελέσματα της διαδικασίας διαγωνισμού σύμφωνα με το άρθρο 16, το άρθρο 17, παράγραφοι 2 επ., της οδηγίας 92/50, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενάγουσα δεν αποδεικνύει σε τι η διαβίβαση της ανακοινώσεως αυτής στην Υπηρεσία Εκδόσεων θα συντελούσε στο να αποφύγει τα εν λόγω έξοδα.
- 82 Εξάλλου, όπως αναφέρεται και προηγουμένως, η ενάγουσα ουδόλως είχε την υποχρέωση να λάβει την προσφορά που υπέβαλε η εταιρία EDC προκειμένου να μπορεί να ασκήσει νομίμως αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- 83 Τέλος, όσον αφορά τη ζημία που προκύπτει από τα έξοδα στα οποία φέρεται ότι υποβλήθηκε για τη διαδικασία ενώπιον του Διαμεσολαβητή, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, με την εγκαθίδρυση του Διαμεσολαβητή, η Συνθήκη προσέφερε στους πολίτες της Ενώσεως μια εναλλακτική οδό εκτός εκείνης της προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Αυτή η εναλλακτική εξωδικαστική οδός ανταποκρίνεται σε ειδικά κριτήρια και δεν έχει κατ' ανάγκη τον ίδιο στόχο με εκείνον της δικαστικής προσφυγής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Απριλίου 2002, T-209/00, Lamberts κατά Διαμεσολαβητή, Συλλογή 2002, σ. II-2203, σκέψη 65).
- 84 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 195, παράγραφος 1, ΕΚ και από το άρθρο 2, παράγραφοι 6 και 7, της αποφάσεως 94/262/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Euratom της 9ης Μαρτίου 1994, σχετικά με το καθεστώς και τους γενικούς όρους ασκήσεως των καθηκόντων του Διαμεσολαβητή (ΕΕ L 113, σ. 15), οι δύο αυτές οδοί δεν μπορούν να ακολουθηθούν παράλληλα. Συγκεκριμένα, αν και οι υποβαλλόμενες στον Διαμεσολαβητή καταγγελίες δεν διακόπτουν την προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, ο Διαμεσολαβητής οφείλει εντούτοις να θέσει τέρμα στις έρευνές του και να κηρύξει την καταγγελία απαράδεκτη αν ο ενδιαφερόμενος πολίτης ασκήσει συγχρόνως προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή αναφορικά με τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Απόκειται επομένως στον πολίτη να εκτιμήσει ποια από τις δύο προσφερόμενες οδούς μπορεί να εξυπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντά του (απόφαση Lamberts κατά Διαμεσολαβητή, σκέψη 83 ανωτέρω, σκέψη 66).
- 85 Επομένως, η απόφαση της ενάγουσα να υποβάλει τις εν λόγω καταγγελίες ενώπιον του Διαμεσολαβητή εμπίπτει στην αυτοτελή επιλογή της και ουδόλως είχε την υποχρέωση να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο πριν ασκήσει εγκύρως την αγωγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 86 Κατά συνέπεια, η ενάγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει την ύπαρξη άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των φερομένων εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Διαμεσολαβητή και των προσαπτόμενων παρανομιών. Πράγματι, η ελεύθερη επιλογή για τον πολίτη να προσφύγει ενώπιον του Διαμεσολαβητή δεν μπορεί να εμφανίζεται ως άμεση και αναγκαία συνέπεια των περιπτώσεων μη χρηστής διοικήσεως που ενδεχομένως μπορούν να καταλογίζονται στα θεσμικά ή τα κοινοτικά όργανα.

- 87 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το αίτημα της ενάγουσας που αποβλέπει στην αποκατάσταση της ζημίας που προκύπτει από την απώλεια της ευκαιρίας να της ανατεθεί η επόμενη σύμβαση καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Διαμεσολαβητή και προκειμένου να συγκεντρώσει τα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το παραδεκτό αυτού.
- 88 Κατά συνέπεια, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.
- 89 Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό το αίτημα, που διατύπωσε η ενάγουσα, με το οποίο ζητεί να κληθούν ως μάρτυρες οι Trouwborst, Brinkman και Söderman. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αίτημα αυτό δεν αναφέρει με ακρίβεια τα περιστατικά για τα οποία έπρεπε να καταθέσουν οι μάρτυρες αυτοί και τους λόγους που δικαιολογούσαν την ακρόασή τους και έτσι το αίτημα αυτό δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 68, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 90 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η ενάγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.

- 2) Καταδικάζει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Σεπτεμβρίου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

M. Jaeger